

El III premi Sant Sebastià de la Guarda

Igual que els dos anys anteriors, el dilluns de Pasqua de Resurrecció, dintre del marc idoni del tradicional aplec popular de l'Ermita de Sant Sebastià, fou fet públic el veredicté emés pel Jurat qualificador del PREMI SANT SEBASTIA DE LA GUARDA per a contes en llengua catalana, instituït pel Patronat de l'Escola d'Arts i Oficis.

En aquest tercer any de la seva adjudicació, aspiraven al premi els següents treballs i autors:

- 1- «Fet passat i cara nova», de Joan Cunill Vilalta, de Vic.
- 2- «Els frescos dels frares», d'Antoni Dalmau Jover, d'Igualada.
- 3- «L'ull nostre», de Joaquim Carbó Masllorens, de Barcelona.
- 4- «Ebri total», de Joaquim Carbó Masllorens, de Barcelona.
- 5- «Ahir, avui, demà...», de Joaquim Carbó Masllorens, de Barcelona.
- 6- «El contracte», de Joaquim Carbó Masllorens, de Barcelona.
- 7- «El riu», de Joaquim Carbó Masllorens, de Barcelona.
- 8- «El meu laberint», de Ferran Gironés Gispert, de Barcelona.
- 9- «Castelló?», de Ferran Gironés Gispert, de Barcelona.
- 10- «Els amagatalls de la il·lusió i l'esperança», de Pilar Bofill, de Palafrugell.
- 11- «Estimació», de Lluís Costa Pau, de Figueres.
- 12- «El pis», de Carles Jordi Guardiola, de Barcelona.
- 13- «Un Nadal dintre una llar», de Joaquim Segura, de Vic.
- 14- «Retorn», d'Eugení Molero, de Vilanova i la Geltrú.
- 15- «La cua», d'Estanislau Torres Mestres, de Barcelona.
- 16- «Història trista», d'Estanislau Torres Mestres, de Barcelona.
- 17- «El preu de la llar», de Joan Mateu Ruiz, de Castell d'Aro.
- 18- «Virtuositat d'una dona», de Pere Rius Serra, de Mayans.
- 19- «Tres apòlegs», de Salvador Perarnau Canals, de Barcelona.
- 20- «El tarter de la Moixella», de Joan Tous Sanabre, de Tàrraga.

Els set membres del Jurat senyors Joan Farga Alsedà, Francesc Callart Ferrer, Jaume Isern Marquès, Lluís Maimí Bonet, Frederic Martí Carreras, Jordi Pujol Cofan i Frederic Tapiola Gironella, assistits pel senyor Francesc Alsius Granés que actuava de secretari, procediren a nombroses votacions eliminatòries d'alguns treballs de valor molt semblant. Finalment fou proclamat guanyador del premi, per 4 vots contra 3, «El contracte», i finalista, també per 4 vots contra 3, «Castelló?». Obertes les pliques, resultaren ésser-ne autors els senyors Joaquim Carbó Masllorens i Ferran Gironés Gispert, respectivament.

Joaquim Carbó Masllorens, guanyador del III PREMI SANT SEBASTIA DE LA GUARDA, te 31 anys, és casat, va neixer a Caldes de Malavella i resideix a Barcelona des de

la infància. Treballa de funcionari a la «Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis».

Literàriament gaudeix ja de merescut prestigi. Guanyador del «Premi Camp» de la Selva del Camp, fou finalista — l'any 1962 — del «Premi Víctor Català». Porta publicades l'obra «Les arrels» a la Col·lecció Raixa, i «La sortida i l'entrada» a la Nova Col·lecció Lletres. Es un dels autors que intervingueren en l'aparició del recull «Els set pecats capitals». Així mateix un dels seus contes figura en la nova edició de «El llibre de tothom».

Per altre part, Carbó Masllorens, col·labora a «Serra d'Or» i a la revista infantil «Cavall Fort». També ha traduït per a la Col·lecció d'obres de tema policíac «La cua de palla», la novel·la «Víctimes en fals».

El Patronat de l'Escola d'Arts i Oficis felicita l'autor de «El contracte» i se sent molt honorat en poder inscriure el seu nom a la llista, encara curta, dels guanyadors del Premi. Igualment felicita el senyor Ferran Gironés Gispert, autor del conte «Castelló?», finalista del Concurs i envia una afectuosa salutació a tots quants han enviat treballs al mateix, esperant retrobar-los més nombrosos l'any vinent.

Seguint el costum establert, REVISTA DE PALAFRUGELL publicarà en el pròxim número el conte guanyador del III PREMI SANT SEBASTIA DE LA GUARDA.

ARRAN D'AIGUA

La navegació a motor

Estem en temps de moure'ns, de fugir. Estem en temps, a més, de córrer, de córrer desesperadament. Això del cotxe utilitari és una falòrnia. D'utilitari n'és el taxi. El taxi, però, ens ho dóna tot cuit: res a fer. Allò que volem és poder pitjar, nosaltres mateixos, el peu, córrer per córrer, ésser els primers.

Per això, posats en mar, molts prefereixen, en lloc de la placidesa de la navegació a vela, la navegació a motor. El desideratum, superat el iat amb motor auxiliar, és posseir un canot. D'aquells: més de mig casc fora de l'aigua, l'aigua esquinçada i malmesa, soroll i exhalació.

En mar, però, hi ha pocs llocs on anar. A motor, a més, el passeig pel passeig és molt monòton. El canot, per tant, no resultarà mai, en mar, l'equivalent al cotxe. L'avidesa de la velocitat caldrà satisfer-la — o, almenys, intentar-ho — en terra.

El canot, però, té un gran al·licient: el de què ens pot remolcar. Sobre uns patins, quinadèlicia! Això sí que és tallar l'aire, sentir la rapidesa del desplaçament. Ja som com obusos: gairebé cecs, infatigables, dreturers.

Però el canot té encara una altra utilitat: la de què, alliberats dels patins, podem volar. L'home ha realitzat, gairebé del tot, el vell somni: el de posseir ales pròpies, una perllongació de si mateix.

El canot, tanmateix, té un esdevenidor molt limitat. Les carreteres de la mar, tot i que són d'una amplària immensa, estan massa plenes de sotracs. Un vol l'asfalt, la suavitat del neumàtic. En mar, tot són cops de coll. Hi ha el recurs del port, és clar. Però el port, a cent per hora, aviat està recorregut.

JORDI ELIAS